
2

Herdenking Max van Weezel

Aan de orde is **de herdenking naar aanleiding van het overlijden van Max van Weezel, parlementair journalist.**

De voorzitter:

Aan de orde is de herdenking van Max van Weezel, journalist, columnist, politiek commentator en radiopresentator. Hij overleed vorige week donderdag op 67-jarige leeftijd.

Ik heet zijn familie van harte welkom: zijn vrouw Anet Bleich, Natascha, zijn broer Ronald en diens echtgenoot Lex Willemse.

Ik heet ook de minister-president in vak-K van harte welkom. Hij zit in vak-K namens het kabinet, maar hij zal vandaag niet spreken.

Ik wil iedereen in de zaal verzoeken om, indien mogelijk, te gaan staan.

Vanaf 1976 was het Binnenhof het tweede thuis van Max van Weezel. Dat was het jaar dat hij startte als medewerker bij Vrij Nederland. Later werd hij presentator bij Met het Oog op Morgen en Argos, en schreef hij een groot aantal boeken over het Binnenhof en de politiek. Hij was van de generatie na Kees Bastianen van de Volkskrant, Frits van der Poel van Het Vrije Volk, Kees Lunshof van De Telegraaf, Willem Breedveld van Trouw en Max de Bok van De Gelderlander, maar hij hoort in dit rijtje thuis.

Max van Weezel was een meesterjournalist en een markante persoonlijkheid. Even briljant als geestig. Even scherpzinnig als geliefd. Een journalistieke duizendpoot, die elk genre tot in de finesses beheerste. Van interviews tot analyses, van columns tot politiek commentaar. Een waarnemer die met arendsogen naar de macht keek om hem te doorgronden, te fileren en te duiden. 24 uur per dag, liefst zeven dagen per week.

Voor jonge journalisten, maar ook voor politici en voor bewindslieden die de laatste jaren voor het eerst op het Binnenhof terechtkwamen, was Max een fenomeen. Een verschijning. Grote aktetas uitpuilend door stapels papier en sigaren. Kleine man, grote bril, een beetje een morsige regenjas. Ogenscheinlijk verstrooid, maar schijn bedriegt. De regenjas was van Burberry. En behalve al die artikelen op papier las hij 's ochtends ook alles digitaal op Blendle. Achter de façade van "ik rotzooi maar wat aan" school een vakman met een glasheldere blik, een briljante strategie en een ongeëvenaard inzicht in de politiek.

In het begin van zijn journalistieke loopbaan bij Vrij Nederland werd hij beroemd door de destijds nieuwe manier van journalistiek bedrijven. Hij hanteerde de methode die tot op het laatst zijn handelsmerk zou blijven. Gevaarlijk dicht aanschurken tegen de macht. Beangstigend goed ingevoerd zijn. Daardoor vertrouwen winnen, zodat je gesprekspartners zich volkomen op hun gemak voelen en dan, op onverwachte momenten, toeslaan. En je bronnen niet alleen baseren op wat politici zeggen, maar ook zoeken op de plekken die minder voor de hand liggen, bijvoorbeeld bij

chauffeurs, secretaresses en Kamerbewaarders — de achterkant van het nieuws.

Max van Weezel bleef door de politiek gefascineerd. Als "politieke junkie" hield hij van het spel én van de knikkers. Hij was niet alleen kritisch op de politiek, maar ook op zijn vakgenoten. De moord op Pim Fortuyn had niet alleen een aardverschuiving teweeggebracht in de politiek, maar ook in de journalistiek. De Haagse verslaggevers, zo zei Max onlangs in een interview, waren het contact met de samenleving verloren. Deden ze eerst wat badinerend over verslaggevers in het land, die met hun voeten in de klei stonden, nu gingen ze zélf het land in, op zoek naar het antwoord op de vraag waarom mensen op Fortuyn hadden gestemd. Zelf deed hij dat in een langdurige interviewreeks met Margalith Kleijwegt onder bewoners van Almere-Zuid die het geloof in de gevestigde politiek kwijt waren.

Door op zo'n manier te reflecteren op parlementaire verslaggeving liet hij zien dat hij de waan van de dag wist te overstijgen, dat hij "lange lijnen" kon ontwaren in een wereld waarin het vaak gaat om snelle quotes. Het heeft er vermoedelijk voor gezorgd dat Max het als journalist zo lang heeft uitgehouden op het Binnenhof. Nooit tevreden zijn, de lat altijd hoger willen leggen, altijd kritisch zijn — ook op jezelf — en je eigen verdiensten met gevoel voor humor relativeren.

Max genoot van de politiek en van zijn majeure rol in het politieke spectrum. Van de debatten en de borrels, het harde werken en de prijzen die hij ermee verdiende. Maar hij voelde altijd de ballast van zijn Joodse verleden. Onder invloed van zijn dochter Natascha, die in zijn voetsporen is getreden, sprak hij daar op het laatst van zijn leven openhartig over.

Wij zijn Max van Weezel heel erg dankbaar voor alles wat hij voor ons parlement heeft betekend. Journalisten als hij zijn onmisbaar in onze parlementaire democratie.

Ik wens lieve Anet en Natascha heel veel sterkte toe bij het verwerken van dit verdrietige verlies.

Ik verzoek u een moment van stilte in acht te nemen.

(De aanwezigen nemen enkele ogenblikken stilte in acht.)

De voorzitter:

Dank u wel. Ik schors de vergadering voor enkele ogenblikken, zodat u de familie Van Weezel in het Ledenrestaurant kunt condoleren.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.